

Neufeld Robert

Hovatartozás

A Ferihegyi kettős terminál várótermében hemzsegett a nép. Az ezerfejú tömeg úgy folyt be mindenhová, mint valami sűrű, lassan hömpölygő lávafolyam. Betöltötte az egész várócsarnokot, de a csatolt helyiségeket is, a taxfree ragyogóan kivilágított polclabirintusát, a mosdókat, a könyvesboltot, a divatáru bodegát és a büfét, ahol pohár söre vagy egy szendvicsre negyed órát kellett várni. Vasárnap délután volt, csúcsgalamb. Ha Budapest összes, útra készülő lakosa megbeszélte volna, hogy a Ferihegy kettőn találkozik, a tömeg akkor sem lehetett volna nagyobb. A szerencsések, akiknek sikerült ülőhelyet találni, viszonylagos kényelemben várakoztak, szunyókáltak, olvastak vagy barangoltak egy keresztrejtvény útvesztőin.

Demján Péter is a szerencsések közé sorolta magát, csak éppen nem volt sem könyv, sem rejtvenyűjság a kezében. A körülötte hömpölygő tömeggel sem törődött, ehelyett melankolikusan maga elé bámult. Egyfajta ürességet érzett, valami olyat, amelyet korábban még soha. Megvolt az oka rá. Munkaadójánál, a Volvo stockholmi teherautó képviselőjénél már csak három hete volt hátra, azután várta a még nagyobb úr, a munkanélküliség. Még egy év és mehetett volna nyugdíjba, a cégnél letöltött húsz éve után. Sőhajtott. Abból nem lesz semmi, gondolta keserűen, annak ez a világválság betette az ajtót. A háromnapos budapesti út, a Volvo helyi kirendeltségén elvégzendő tapasztalatsomag átadás, utolsó szakmájába vágó feladata volt a cégnél. Na, mindegy, morogta magában. Egy évvel korábbi nyugdíjazás nem a világ. A tömeget nézte és a taxfree fényeit. Még jó, hogy ott nem kell tülekednem, gondolta. Az obligát barackpálinkát és a kétkilónyi szárazkolbászt már a vámházkőrúti Nagycsarnokban megvette, sőt a szomszédjának a megrendelt libamájkonzervert is.

A hangszóró, amely úgy kétpercenként szólalt meg az utóbbi félórán, ismét eljátszotta az elcsépelet nyitányt. A láthatatlan bemondókisasszony, akinek feladata volt a jó és rossz híreket egyforma, szenttelen hangon bejelenteni, kérte az utasok elnézését, a Malév stockholmi járatának félórás késése miatt.

Na, csak ez hiányzott, gondolta Demján, és káromkodott egyet a szakállába.

A hangszóróból az athéni járat indulására figyelmeztettek. Demján mellől többen felugrottak, és poggyászukat ráncigálva elsiettek a megadott kijárat irányába. A szabadbáda vált ülőhelyek pillanatra üresek maradtak. Aztán Demján mellé is lezuhant egy férfi. Rá se hederített volna, ha az illető akatáskája nem koccan a lábához. Szó nélkül félretolta a táskát, miközben a férfi bocsánatkérően feléje fordult.

- Sorry, mondta tipikus magyar akcentussal.
- No problem, válaszolta Demján hasonlóképpen.

Egymásra néztek és mindketten elmosolyodtak. A férfi jutott először szóhoz.

- Péter? Demján Péter?
- Igen. Na, nézz oda, a Palcó Jóska!
- Nahát! Ezer éve nem láttalak!
- Hát bizony legalább annyinak tűnik. Te két osztállyal felettem jártál, nem?

- Hárommal. De az csak a suliban számított. A csapatban nem.
- Várjál csak! Középhátvéd voltál, ugye?
- Csak néha. Mert az igazából a Bracki Jani posztja volt. Én ömellette voltam jobb hátvéd. Te meg balösszekötő, nem?
- Bizony. ..Jó isten! Tudod mikor gondoltam utoljára az iskolaválogatottra? Valamikor még nyolcvanháromban. Akkor járt nálunk a Grosits. Elhozta a londoni 6:3 filmjét. Vele beszéltem utoljára igazi fociról.
- Azt mondod nálunk? És az hol van, ha szabad kérdezem?
- Stockholmban.
- Szóval te északon kötöttél ki? Na, én meg Németországban. Helyesebben Bajországra, Münchenben lakom már vagy huszonöt éve. Mikor indulsz?
- Most mondták be éppen, hogy félórával később. Nézzük csak! Aszongya, hogy aszongya, kábé fél ötkor.
- A Lufthansa is késik. No, de sebaj. Így legalább lesz egy kis időnk beszélgetni. Mesélj magadról! Mikor mentél ki?
- Hetvenhatban. Dániába. Legálisan. A cég onnan vett egy számítógépet. Akkora volt, mint egy szoba. Én meg két másik szaki mentünk ki átvenni. Mind a hárman kinn maradtunk. Én rögtön átmentem Svédországba.
- Na és most mit csinálsz ott a jegesmedvék között?
- Jegesmedvék? Nincsenek ott jegesmedvék!
- Tudom, csak viccelek. Na, de mondjad!
- Jó, hát mondom. Csak most nem éppen jókor kérdezed. Három hét múlva munkanélküli leszek. Harmincöt éve először. Nem mintha sokat számítana, hiszen még egy esztendő és úgysis nyugdíjba tettek volna, de mégis fáj. Furcsa érzés, hogy húsz év után engem is kitesznek. Na, de mindegy. Különben mérnökként mentem ki. A Kandóban végeztem. Voltam szabadúszó is, de az nem ízlett. Húsz éve a Volvohoz szegődtem. Most lesz vége. Az egész svéd autóipar rogyadozik. Ezreket bocsájtottak el az utóbbi hónapokban. De hát erről ti is tudtok.
- Persze. Nálunk se jobb a helyzet. Olyan régi, patinás cégek, mint az Opel, a tönk szélén állnak. Na de hagyjuk ezt. Engem a szüleim a forradalom után vittek ki. Megunták az elnyomást, szabadon akartak élni. Meg jobban is. Máig is áldom őket.
- Na és hogy ment ott németben?
- Hát nyelv nélkül nem volt valami könnyű, de azért ment valahogy. Tudod a németek testvérként fogadtak minket. A legtöbb poszton akkor még régi káder ült. Azok, akik részt vettek a háborúban. Az ő szemükben mi fegyvertársnak számítottunk. Előfordult, hogy megveregették a vállamat a közös vacsoránál. Trink, alte Waffenbruder, trink! Így mondták. 1989 után aztán megint veregették a vállunkat. A határmegnyitás miatt. Szóval mi magyarok ott nagy becsben állunk.
- Mit csinálsz?
- Öt éve nyugdíjas vagyok. Az AEG-nél dolgoztam vagy tizenöt évig, annak előtte meg Schenker fuvarozónál.
- Mint micsoda?
- Közgazdász lettem, de van egy technikumi vizsgám is.
- Ez igen! Na és család van?
- Van kettő is. Fiúk. Van három szép unokám. A feleségem német volt. Bärbel.

Három éve halt meg. Nagyon egyedül érzem magam.

- El tudom képzelni. Fogadd részvéteimet.

- Köszönöm. Na de mondjál már magadról még valamit!

- Ja, hát család az nem volt. Feleség kettő is. Az első svéd volt, a második magyar. Egyikkel sem tudtam kijönni Persze, mindig kettőn áll a vásár. De beszéljünk másról. Mondd, hány magyar van Németországban?

- Hát, vagyunk vagy százhuszezren. Sok helyen van magyar egyesület. Persze nem mindenkit érdekel, de hát ez az ő dolguk.

- És neked vannak magyar barátaid?

- Vannak. Tagja vagyok az egyik egyesületnek. Szép munka folyik. Kultúránkat és a nyelvünket ápolni kell, és külföldön ez nem könnyű dolog. De van más teendőnk is, hogy úgy mondjam közös feladatunk.

- Éspedig?

- Hát nyomást gyakorolni erre a vörös bandára itt. Segíteni az ittenieknek detronizálni őket, mielőtt még teljesen tönkreteszik az országot. De hát ezt ti is így látjátok ott fenn északon, nem?

- Na, igen. Ez, ahogy én onnan látom, globális magyar ügynek néz ki.

- Az is! Ez mindnyájunk közös érdeke. Hiszen magyarok vagyunk, nem?

- Persze.

- Tudod, nálunk van egy mondás. Integráció igen, asszimiláció nem. Akármeddig és akárhogyan élünk Németországban, mi megmaradunk magyarnak. Ezt gondolom ti is így látjátok.

- Igen. Sokan így látják. Mi nem így fogalmazunk, de gyakorlatban ez nálunk is így van. Már ami a mi generációnkat illeti. Akik ott születtek vagy gyerekeként érkeztek, máshogy viszonyulnak ehhez. Ez természetes. De az idősebbje megmaradt magyarnak. Elhelyezkedtek, megtanulták a nyelvet, egy-két szokást is átvettek, de a svédekkel privátim nemigen jár össze. Megmaradtak magyarnak. Ugyanúgy viszonyulnak a dologhoz, mint ti, tehát integrálódnak, de nem asszimilálódnak. A svédek ez nem nagyon érdekli. Számukra mi a rengeteg bevándorló csoport egyike vagyunk mindössze. Méltányolják nálunk, hogy mi ugyanúgy fizetjük az adót, mint ők, tehát nem élösködünk rajtuk. Ez minden.

- Hát Németországban nem így van. A németek utálják a rengeteg bevándorolt külföldit. A több mint három millió törököt, de az afrikai meg az ázsiai csürhét is. És hát ebből a szempontból mi közösséget vállalunk velük, ezt mondhatom. Na persze nem kürtöljük ki a dolgot, csak éppen azokra szavazunk, akikről tudjuk melyik oldalon állnak. Felháborító, hogy a kormány több ezer iraki arabot tervez beengedni. E mögött persze az Unió áll, mint a rakás más gazság mögött, amit ma nálunk is meg idehaza is elkövetnek. A Merkel meg a Gyurcsány kezét foghatnak. Ki-ki a maga nemzetének ássa a sirt. Na, de mindegy. Mi magyarok ott németben azért bizonyos kiváltságot élvezünk. Persze nekünk is meg kellett tanulnunk egyet, s mást. A legtöbb helyen kényszerű magázást, meg azt, hogy ők bokáznak, ha körülmények erre éppen alkalmasak, és ha a jelenlévőkről tudják, hogy nem fognak tiltakozni. Aztán nem illik a zsidókról és a háborúról sokat beszélni. Mind a kettő aknázott terület. Az embernek vigyázni kell, hol és milyen társaságban mondja meg jól felfogott véleményét a cionistákról és a régi, jó időkről. Az ilyesmi a legtöbb nyilvános helyen tabu. A háború

utáni hivatalos német mainstream egyszer s mindenkorra elismerte az előző éra bűneit, magáévá tette a Nürnbergi Per vezérfonalát, és behódolt a nemzetközi zsidóság követelései előtt.

- Bocsánat, de nem értem pontosan. Mi az, hogy behódolt? Ha jól tudom a németek saját maguktól ismerték el Hitlerék háborús bűneit, a háború kirobbantását, a népirtást, a rabszolgamunkák elvégzetetését és mit tudom mit még. Ezeket a büntetteket nem lehetett nem elismerni. Az egész világ tudott róluk. Kilométernyi hivatalos adat van mindenről. Ha jól tudom, maguk a tettesek szolgáltatták a legtöbbet, mert igazi német pedantériával dokumentáltak mindent. Nem így van? Na, ne nézz rám olyan furcsán! Én csak azt mondom, ami nyilvánvaló, amit minden rendes ember tud.

- Hát arról, hogy ki a rendes ember, tudnék néhány dolgot mondani. De hát igen, a hivatalos német vonal az, hogy elismerni mindent és kifizetni a hadisarcot.

- Hát azt már régen kifizették, ha jól tudom.

- Na, nem a háborús kártérítésről beszélék, komám! Van egy hadisarc, amit még mindig fizetünk. Egészen addig, amíg egy úgy nevezett túlélő van a világon. Na, menjünk tovább. Szóval a lelke mélyén minden német rühelli a hivatalos szempontokat. És közülünk is a legtöbben.

- Ezt te mered a németországi magyarokról állítani?

- De furcsa kérdéseid vannak! Hát nem tudok mindenkiről biztos véleményt mondani, de állítom, hogy a legtöbbször vannak fenntartásai. Egy szó, mint száz. A befogadókkal tudni kell bánni és akkor minden a legnagyobb rendben megy.

- Hát ez a svédekkel is így van.

- Természetesen. Mert az is egy germán nép. Szereti a rendet és nem szereti azt, aki a rendet zavarja. Na, de beszéljünk inkább az Óhazáról. Gondolom te is belátod, hogy itt a helyzet tarthatatlan. Az Unióhoz történt csatlakozás katasztrófa volt a nép számára. Nem beszélve erről a hazug, kommunista kormányról! Együttműködnek az Unió gengsztereivel, az biztos. A segítségükkel még tágabbra nyitották a már nyitva álló kapukat, a nyelvüket lógató, pénzéhes horda előtt. És most eladják az egész országot.

- Pénzéhes horda? Hát nem üzletemberekről van szó?

- Úgy nevezik magukat, mert az jobban hangzik. De pénzéhes parazita egytől-egyig.

- Hát van közöttük biztosan olyan is, de hát csak nem csaló mindegyik? Mi abban a baj, hogyha egy üzletember profitálni akar? Vagy üzletről van szó vagy jótékony célú intézményről. Nem így van? Neked, a közgazdásznak kell ezt legjobban tudnod. Nem?

- Na, igen. De azért vannak különbségek. Akikre én gondolok azok elsősorban a profitra éhes, külföldi élőlöködők. Rájöttek, hogy üzletelés leple alatt meg tudják fojtani a népet. Lefizették a kormányt, különböző szinten megvesztegették a politikusokat, adtak nekik lehetőséget a vörös éra alatt összeharcsolt vagyonukat megsokszorozni. Így sikerült megvetni itt a lábukat. Pénzelik az itteni haverjaikat és velük karöltve fojtogatják az országot. Hidd el, ha nem állítjuk meg őket, elvész a nemzet. Minket sokszor félrevezettek már, de úgy, ahogy az az elmúlt húsz év alatt történt, még soha. A fiatalság, akibe az ember régen a hitét vetette, akire a jövőjét bízta, ma már inkább a profitéhes bagázs sípjára hallgat, azokat követi, mint valami gyerekhad

a hamelni furulyást. Ha a Hazáról beszél nekik az ember, hülyének nézik. Beléptünk ebbe az átkozott Unióba, ahol semmi szavunk nincs, ahol a pénzünk elfolyik és ahol a határozatokat Amerikából diktálja ugyanaz a pénzéhes siserahad, aki Amerikát tartja fogva. NATO tagok lettünk, és most egy nem is a NATO-hoz tartozó idegen hadsereg száll meg minket. Hazánk földjét Krisztus gyilkosainak leszármazottai gyalázzák. Ez az, ami nem mehet tovább! Ez az, amit meg kell állítani! Ki kell rúgni ezt a hazug, korrupst kormányt, aki beengedte őket, el kell kergetni a húsosfazék mellől mindegyiket, és bíróság elé állítani! Mert ezek Marxot, Lenint, Sztálint és Rákosit követik ma is, csak éppen nem a kommunizmusnak hódoltak be, hanem a pénzéhes nyugat láthatatlan irányítóinak. Ezek semmit sem éreznek a Haza iránt. A minap halottam az ellenzéki pártvezér kiértékelő beszédét. Az volt az igazi! Amit az ígért, azt be is fogja tartani. Ők majd átlépik ezt a bagázt! Az ő pártja majd helyrehozza a tönkretett ország helyzetét, és felelősségre fogja vonni a kommunista bűnösöket. Magyarországnak ki kell lépni az Unióból meg a NATO-ból, meg kell szakítani minden kapcsolatot a Világbankkal és a többi zsaroló pénzintézettel, és a saját eszközeiből, a saját erejéből kell megteremtenie létfeltételeit. Ez a mostani ellenzék terve, ezt fogja megvalósítani, ezzel fogja visszaállítani régi jó hírünket és visszaadni a magyar népnek azt a jólétet, amelyet ez a mostani banda elrabolt tőle.

- Hát, ha ezt a nép is így látja jónak, meg is fogják őket választani, és akkor beválthatják az ígéreteiket. De mondd! El is mondta a pártvezér, hogy miképpen gondolja mindezt megvalósítani? Mert ugyebár azt mégis jó lenne tudni. Hiszen ha van rá valami jó megoldása, arra sok más csödbe jutott ország is kíváncsi lenne. A balti államok például. Meg Izland. De talán még mi is. Mert nálunk sem megy minden, ahogyan kellene. Mi talán még fizetnénk is a jó tanácsért. Mit gondolsz? Mondott részleteket?

- Nem, de idővel majd mond. Különben te igencsak naiv lélek vagy. Ez a nép nem tudja a maga erejéből lerúgni a gazembereket a trónról. Ez mindig bedől a hazugságoknak. De vannak, akik képesek lennének a feladat megoldására, és az a réteg már készül valamire. És ha elindul, abba majd nekünk, határon túliknak is lesz szerepünk. Akkor végre úgy lesz minden, ahogy azt mi már évtizedek óta követeljük. Ha a Hazáról van szó, csak egy út van, és nekünk, mindnyájunknak azt az utat kell járunk. Meg kell menteni a Hazát, mielőtt az új kazár horda elsöpri mindazt, amit ezer év alatt felépítettünk. Tudod nekik ott a Közel-Keleten kényelmetlenné vált a helyzetük. Az arabokkal való végtelen háborúorozat nem tetszik már. Magyarország ideális lenne, mint új haza, mivel nagy földalatti, édesvízi készletekkel rendelkezik, a nép barátságos és befogadó, itt nem lennének üvöltő dervisekkel körülvéve. Ezt a magyarázatot egy nagy belátással bíró honfitársunk küldte nemrég szét a Világhálón. Ha akarod, elküldöm. Ami itt most folyik, az ország javainak külföldi pénzekkel való felvásárlása, az nem más, mint egy új honfoglalás előkészítése. Hidd el! Meg fognak szállni minket. Az előrs már itt is van. És figyelj meg, mielőtt maga a megszállás elkezdődik, az új kazárok mozgósítani fogják a szlovákokat, a románokat, a szerbeket, akik majd gúzsba kötik ottani testvéreink kezeit, nehogy problémát okozzanak, amikor a hadjárat megindul. Az előkészületek már folynak, és erre tárgyi bizonyítékok is vannak!

- Hogy te mennyire tájékozva vagy! Meg vagyok döbbenve. Nem is gondoltam

volna, hogy Magyarországot egy izraeli invázió fenyegeti. Ahogyan te ezt vázoltad, a veszély nagyobb, mint amikor negyvennégyben a németek szállták meg az országot, de nagyobb még a szocialista uralomnál is.

- Te meg vagy döbbenve? Hát igen, mert ti ott fenn északon el vagytok tájolva. Ott is a vörösök vannak uralmon, ott is vörös propagandával etetnek benneteket.

- Csakhogy tudjad, nálunk most egy polgári koalíció van hatalmon. És ha a jelenlegi válságot jól kezeli, jövőre megint nyernek.

- A ti polgári koalíciótok pont olyan vörös, mint az ellenzék. Ezt nálunk mindenki tudja. Hiszen azok is pont úgy árusítják ki Svédország kincseit, mint az itteni banda az itteni kincseket. Nem így van?

- Hát, ha ezalatt azt érted, hogy nálunk sok idegen kézen lévő vállalkozás van, akkor igazad van. De akkor talán azt is tudod, hogy nálatok Németországban meg svéd cégek vásároltak fel sok mindent. És ez ez nem más, mint a piacgazdaság nyújtotta lehetőségek kihasználása. Ez a szabad kereskedelem. És neked, közgazdásznak ezt jobban kellene tudnod, mint nekem.

- Tudom is. De amikor te azt mondod szabad kereskedelem, meg piacgazdaság, akkor én megkérdem, na és mindezt kik találták ki?

- Nem tudom. Nem egy valaki volt az biztos. A szabad kereskedelem olyan, mint az evolúció. A versenyből mindig az erősebb, az életképesebb kerül ki győztesként. Ne hidd, hogy a Volvo csak úgy, ellenállás nélkül adta meg magát a Fordnak annak idején. De a svéd részvényeseknek a Ford jobb ajánlatot tett. Többet kerestek rajta, mint amúgy. Akik annak idején tőlünk Magyarországra költöztették a gyáraikat, ezzel versenyképesebbek lettek. És ebből Magyarország is profitált. Több munkaalkalom, magasabb életszínvonal, nagyobb árú bőség, jobb élet, több vásárlás, több utazás. Nem?

- Igen, hát ilyesmikkel ütötték ki a gazemberek a nép szemét. Azt mondod jobb élet? Több utazás? Több autó? Ugyan kérlek! Ilyesmiknek köszönheti az ország, hogy a tönk szélén áll. Na, de hagyjuk a témát. Bevallom, tőled mást vártam. Te nem úgy beszélsz, mint ahogy azt az ember egy igazi magyartól elvárná.

- Kedves barátom, most megsértettél. Milyen jogen fosztasz te meg engem a magyarságomtól. Mivel vagy te igazibb magyar, mint én? Azzal, hogy nem érted meg, hogy a Haza nincs halálos veszélyben, mindössze egy nemzetközi közösségnek a tagja és a közösség szabályai szerint él. Mi az, hogy igazi magyar? Hát nem itt születünk mind a ketten? Nem beszéljük ugyanazt a nyelvet? Nem olvassuk Ady verseit vagy Szabó Magda könyveit ugyanolyan átélessel? Nem hallgatjuk Erkel vagy Lehár zenéjét egyforma élvezettel? Nem tölt el egy magyar siker engem ugyanolyan örömmel, mint téged?

- Az ilyesmit csak smafu. Itt fontosabb dolgokról van szó.

- Igen? Például a Haza ügyeibe beleszólni? A magyar népet a külföldi jólétből kioktatni? Te ötvenhatban itt hagyta ezt a Hazát. Én itt maradtam, és egy ideig megpróbáltam együtt dolgozni a többiekkel, felépíteni a romba dőlt országot, miközben te kint söröztél volt fegyvertársaiddal. Ez a város akkor még levegő után kapkodott, és amíg te a Hofbräuhausban neki egy magad csinálta jövőt kovácsoltál, addig mi építkeztünk. Itt az emberek éhesen mentek munkába, a legtöbbször egy darab szalonna és egy szelet kenyér volt az ebédje, amíg nektek ott kint jó húsos Frankfurtert,

Rindgulascht vagy valami más jó ételt találtak. Visszajöttél te valaha is segíteni nekünk? Nem. Küldtél te akár egy téglát is az itt újjáépülő falakhoz, vagy csöveket, hogy a csapokból újra folyjon a víz? Nem. Te jóllakva, sorsoddal megelegedve diktáltad az új Magyarország feltételeit Bajorországban, te ítéletet mondtál hazai kisebbségek felett, te a céljaidnak megfelelő kormányt állítottál össze ennek a népnek. És most, ötvenkét év után a külföldi jólétben, miközben a magyar nép a rendszerváltozás utáni összes kormány hazugságait eltűrve, ígéreteinek beváltását várva ugyanattól a válságtól szenved ugyanúgy, mint sok más nemzet, most jössz valami zöldinges evangéliummal, jövendölöd az ország és a nép halálát és állítod, hogy mindez a jelenlegi kormány bűne. Igen, ezek bizony követtek el hibákat, ezek hazudtak a népnek. De nem ők voltak az elsők. Elődeik éppúgy hazudtak, mint ők, csak éppen nem vallották be. Ez az ellenzéki pártvezér is ígért beszédében sok olyat, amiről már most tudja, sohasem lesz lehetősége betartani. Ez a mindenkori ellenzéki politikus fémjele. Nála minden a hatalom megkaparintásának érdekében történik. Amit te itt elpapoltál, már másoktól is hallottam. Van néhány, komoly kisebbségi érzéstől szenvedő honfitársunk, akik szinte naponta küldik szét ugyanezt a zöldinges evangéliumot a nagyvilágba. Te, ő és mások a falra festitek a hazai kisebbségek állandó aknamunkáját és közelgő győzelmét a magyar nép és az ezeréves magyar kultúra felett. Azt állítjátok, hogy a ti ügynevezett segítségetek nélkül ez a nép nem képes megmaradni. Ezt állítjátok, de én biztos vagyok benne, hogy valahol a szívetek mélyén ugyanakkor bevalljátok magatoknak, hogy mindez csak hazugság. Ugyanúgy, mint azok, akik a történelmet hamisítják meg, szóban és írásban, de a szívkük mélyén tudják, hogy hamisítanak, és azt is, hogy egy hamisítás mindig hamisítás marad. Te tudod, hogy Magyarország nem a magyar nép a magyar kultúra vesztőhelye, hogy itt nincs tulajdonképpen végveszély, hogy az, ami az utóbbi húsz esztendőben történt, az újkori történelem egyik mozzanata csupán, hogy az a párszáz idegen katona nem azért jött ide, hogy tönkrevérje a magyar honvédséget és megnyissa a kaput, az izraelita honfoglalás előtt. Te tudod azt is, hogy az ország nem azért csatlakozott az Unióhoz, hogy identitását eltörölje a föld színéről, hanem azért, mert egy újabb, és minden valószínűség szerint végső világegést, egy harmadik világháborút, amely aztán neki magának is véget vetne, csak így tud elkerülni.

A két volt barát elhallgatott, ki-ki a maga gondolatait rendezgetve.

Még mindig két földi ült egymás mellett a Ferihegy2 zsúfolt várócsarnokában, de két olyan földi, akik akkor sem lehettek volna távolabb egymástól, ha egy naprendszer választja el őket.

Mindketten a régi magyar átoktól, a széthúzás átkától szenvedtek és egyikük sem tudta, hogyan lehetne ennek a szenvedésnek véget vetni.

Ez mindkettejüknek fájt, de ezt egyikük sem vallotta be.

Erre a Ferihegy 2 váróterme nem volt megfelelő hely.

A hangszórókból ismét felhangzott a jól ismert nyitány. A láthatatlan hírmondó a stockholmi járat indulását jelezte.

Demján felállt. Tászkáját kezében fogva lenézett volt barátjára, de az nem viszonozta a pillantását, csak a fejét csóválta lassan. Demján várt egy kicsit, aztán elköszönt.

- Szervusz. Jó utat.

Nem kapott választ. Palcó csak a kezével intett.

Demján sarkon fordult és indult a kijárat felé.

Furcsa dolog, gondolta. Ahogy az évek mentek, egyre jobban zaklatott a hovatar-
tozás gondolata. Mindmáig nem tudtam eldönteni, hogy hová is tartozzon tulajdon-
képpen, de most valami egy kicsit világosabb lett. Ez a találkozás, ez a beszélgetés
nem volt haszontalan.

Demján beállt a sorba.

A kijáratnál elővette a beszállókártyát és az útlevelét, aztán ment a többiek után.

A hangszóró megint megszólalt, de ő azt már nem hallotta, gondolatban nagyon
messze járt.

Bajak Zsuzsanna rakza